

ГОСПОД ТИ Е ПАЗАЧ

Дейвид Уилкерсън
1 Юли 1984

Има една вълнуваща старозаветна история, която най-добре илюстрира какво означава да си пазен от силата на Бог. Тя е 4 Царе 6.

Венадад, цар на Сирия, обяви война на Израел и излезе срещу тях с огромна армия. Докато армията му напредваше, той често привикваше своя военен министър в дома си, за да планират стратегията за следващия ден. Но пророк Елисей непрекъснато изпращаше детайлно слово до царя на Израел, информирайки го за всеки ход на вражеската кавалерия. Всъщност, в няколко случая Израел избегна поражение поради предупрежденията на Елисей.

Венадад побесня и привика слугите си. "Кажете ми кой издава плановете ни на Царя на Израел? Кой е предателя?" Слугите му казаха: "Никой, господарю мой царю; но пророкът, който е в Израила, Елисей, известява на Израилевия цар думите, които говориш в спалнята." (4 Царе 6:12)

Венадад незабавно изпрати конница, колесници и войници, които да заловят Елисей. "Отидете в Дотан и ми го доведете", заповяда той. Те отидоха през нощта и обградиха града, опитвайки се да изненадат възрастния пророк, но елисеевият слуга се събуди рано. Когато видя, че "ето, войска с коне и колесници беше обиколила града" (стих 15), той изплашен се втурна към Елисей и викаше: "Ах, господарю мой! Какво ще правим? Обградени сме."

Усмивайки се, Елисей отговори уверено: "Не бой се, защото ония, които са с нас, важат повече от ония, които са с тях. И помоли се Елисей, казвайки: Моля Ти се, Господи, отвори ми очите за да види. И Господ отвори очите на слугата та видя, и, ето, хълмът бе пълен с огнени коне и колесници около Елисея." (4 Царе 6:16-17)

Както псалмистът, така и Елисей можеше да застане наред кризата и с абсолютна увереност да заяви: "Няма да се боя от десетки хиляди от хората, които навред са се поставили против мене." (Псалм 3:6)

Ако се опълчи против мене и войска, сърцето ми няма да се уплаши; Ако се подигне против мене война и тогава ще имам увереност. (Псалм 27:3)

Ще избави душата ми и ще я успокои от боя, който е против мене; защото мнозина са с мене. (Псалм 55:18)

Молитвата ми е тази, с която се моли Елисей: "Господи, отвори очите ни, за да прогледнем и видим пълите с коне и огнени колесници планини на Господа на силите!"

Пазени от Господа на силите

Старозаветните светии познаваха Бог по начин, за който ние, новозаветните, знаем много малко. Те го познаваха като Господа на Силите! Повече от 200 пъти в Стария завет, от Самуил до Малахия, Бог е наречен по този начин. Четем, че "Давид ставаше по-велик и по-велик, защото Господа на Силите беше с него." Великото име може да се прочете многократно в Псалмите:

Господ на Силите е с нас; Прибежище е нам Якововият Бог. (46:7)

Господи Боже на Силите, кой е могъщ Господ като Тебе? Твоята вярност Те окръжава. (89:8)

Господи Боже на Силите, послушай молитвата ми. (84:8)

Господ на Силите, Той е Царят на славата. (24:10)

Еврейската дума за "силите" е "цебаах". Означава "армия, готова и строена за битка".

Войници, коне, колесници, готови да отидат на война в определено време; армия, събрана, чакаща указания.

За Елисей, Бог беше Господ на „цебаах“ – Господ, идващ да го подпомогне с армия, готова за бой. Армия, от хиляди по хиляди войници, коне, колесници – строена и очакваща заповеди.

При друг случай асирийската армия излезе срещу Цар Езекия и Юда. Нищо чудно, че царят остана спокоен, въпреки че беше заобиколен от жестока армия, и каза на Божия народ: "Бъдете силни и храбри, не бойте се, нито се уплашвайте от асирийския цар, нито от голямото множество, което е с него; защото с нас има Един по-велик отколкото има с него. С него са плътски мишци; с нас е Господ нашият Бог, да ни помогне и да воюва в боевете ни. И людете се успокоиха от думите на Юдовия цар Езекия." (2 Лет. 32:7-8)

Старозаветните светии почиваха във видението за всемогъщ, всемоушен Бог, невидима армия беше строена, за да ги охранява. Давид се хвалеше: "Божии колесници са двадесет хиляди, дори хиляди по хиляди; Господ е всред тях във светилището..." (Псалм 68:7). Според псалмиста, тази армия е тук и за нас: "Господ ти е пазач." (Псалм 121:5)

Петър каза: „Които с божията сила сте вардени чрез вяра за спасение, готово да се открие в последно време.“ (1 Петрово 1:5). В това пророчество виждам, че Бог още веднъж – в това последно време – ще открие закрилящата Си сила на Своите светии.

Христос се молеше на Отец относно учениците си: „Докато бях с тях, Аз пазех в Твоето име тия, които Ми даде; опазих ги, и нито един от тях не погина“ (Йоан 17:12) Учениците не пазеха себе си в Божията воля, те бяха пазени от могъща сила, извън тях. Не биха могли да издържат нито един единствен ден без Христовата сила, която ги пазеше.

С каква страхотна молитва се молеше Исус от наше име: „Не се моля да ги вземеш от света, но да ги пазиш от лукавия.” (Йоан 17:15)

Искам да ви покажа какво невероятно нещо е да бъдеш пазен от Божията сила чрез вяра.

ПАЗЕН на английски означава:

Да запазиш притежание на, да поемеш грижата за някого.

Да снабдиш всички нужди, да отгледаш и храниш.

Да закриляш и пазиш, да си в контрол.

Но на гръцки, думата ПАЗЕН е много изразителна. Думата, използвана в 1 Петрово 1:5, е „фроурео”, което означава:

Да поставиш военна охрана.

Да охраняваш, обкръжиш с гарнизон.

Да построиш крепост, да я обградиш с войска, в пълно бойно снаряжение.

Да разпознаеш врага от далечно разстояние и да защитиш от опасност.

Не само, че Господ е яка кула, но той поставя у нас военна охрана, армия в пълно бойно снаряжение. Ние всъщност се превръщаме в напълно оборудвана ударна част с армии от войници, коне, колесници, готови за битка и със стража, която вижда врага от далечно разстояние.

Исус се помоли: „Пази ги от лукавия...” Гръцката дума „пазя” тук е „поуерос” – друга изчерпателна дума. Тя означава:

Освобождение от последиците или влиянието на: нещо лошо, зло, мъчително, вредно, похотливо, злонамерено или порочно.

Освобождение от самият Сатана и от всичко покварено и мъртво.

Съберете всичко това на куп и вече изглежда твърде добро за да е истина! Ние сме Божията ударна част, напълно екипирана духовна армия от безброй коне, колесници и строени за битка войници, напълно информирани за всеки план и хитрост на врага, напълно защитени от Сатана и всички зли сили във Вселената. Сега вече можем да разберем какво има предвид Словото когато казва: „по-велик е Оня, Който е с вас от онзи, който е в света.” (1 Йоан 4:4)

Преценете отново тези стихове в светлината на това откровение: „Господ е скала моя, крепост моя и избавител мой и високата ми кула” (Псалм 18:2). „Защото Ти ми стана прибежище, Яка кула за закрила от неприятеля.” (Псалм 61:3)

Ние не пазим себе си от зло. Не се бием със Сатана. Господа на силите трябва да ни опази. Чуйте какво казва Библията: „Прати от височината, взе ме, извлече ме из големи води. Избави ме от силния ми неприятел, от ония, които ме мразеха; защото бяха по-силни от мене.” (Псалм 18:16-17)

В посланието от Юда има обещание за нас: "А на Онзи, Който може да ви предпази от препъване, и да ви постави непорочни в радост" (Юда 24)

Врагът отвън и врагът отвътре

Ние сме пазени от врага както отвън, така и отвътре. Врагът от вън е страдание, причинено от разнообразни изкушения и огнени изпитания. „В което блаженство се радвате, ако и за малко време да скърбите сега, (ако е необходимо), в разни изпитни, с цел: изпитването на вашата вяра, като е по-скъпоценно от златото, което гине, но пак се изпитва чрез огън, да излезе за хвала и слава и почест, когато се яви Исус Христос” (1 Петрово 1:6-7). Ключовите думи тук са „скърбите” и „изпитни”. На гръцки „скърбите” означава скръб, тъга или грижа; „изпитни” означава светкавица, като тест или изпитание.

Скърбиш ли в момента, защото си предал Бог и се отдаде на изкушение? Опечален ли си поради внезапно, приличащо на светкавица нещастие, което е ударило живота ти? Изживяваш ли обезпокоителна финансова криза? Разглеждаш ли го като изпитание на вярата ти? Можеш ли да се радваш въпреки това? Ще се издигнеш ли над това с вяра и ще прославиш ли Господ чрез него? Ще завърши ли всичко в хваление към Господ?

Онези, които вярват, че побеждаващите християни нямат нужда да страдат, не познават много добре Бог или Словото Му. Страданието в живота на вярващите не винаги е в резултат на грях. Христос беше безгрешен, а въпреки това страда. И в страданието Си, Той ни даде пример. „Защото и на това сте призвани; понеже и Христос пострада за вас, и ви остави пример да последвате по Неговите стъпки; Който грях не е сторил, нито се е намерила лукавщина в устата Му” (1 Петрово 2:21-22)

Откога не бяхте чували да се проповядва този тип Евангелие: „Ето към какво сте призвани! Ето как следвате примера на Исус – чрез страдание! И това включва онези без грях!”

Външният враг е застрашителен, но вътрешният е който ни причинява повечето беди. Давид каза: „В бедствието си извиках” (Псалм 120:1). Ето един велик и свят Божий мъж, плачещ от сърце към Господ – отчаяно желаещ да бъде освободен от себе си. „Господи, избави душата ми от лъжливи устни. И от измамлив език” – моли той (Псалм 120:3)

Давид търсеше Бог, за да го избави от злата измама на собственото му сърце. Той се вгледа в греха и слабостта в себе си и видя само, че заслужава Божия гняв и присъда. „Господи, избави душата ми от лъжливи устни. И от измамлив език - изострените стрели на силен мъж, са въглища от смрика.” (Псалм 120:3-4). „Горкият аз!” – извика той, когато видя огромната грешност на душата си. Той знаеше, че трябва да бъде наказан. Стрелите са синоним на присъда, огъня – на гняв. „Бог ме преследва”, мислеше си той.

Господ има Божествена цел, когато позволява на слугите Си да изпитат такова нещастие. Никога не можем да разберем благодатта, докато не видим абсолютната слабост на плътта. Не можем да познаем благодатта, докато не видим огромната грешност на греховете ни – според всички правила ние заслужаваме Божиите стрели на съда и огнения Му гняв. Трябва да почувстваме абсолютната окаяност на човешката ни природа. Трябва да стигнем до предела на силите си и в бедствието ни да извикаме: „О, Господи, само в твоята милост и благодат има надежда за мен.“

Точно в най-трудния си час Давид получи видението за Божията благодат и за пазещата Му сила. Аз съм сигурен, че той дойде до точката на отчаяние, знаейки че само Господа на Силите е в състояние да го освободи и да го пази от силата на злото. Очите му, приковани в пода поради провалите, сега погледнаха нагоре: „Издигам очите си към хълмовете, от гдето иде помощта ми. Помощта ми е от Господа... Той няма да остави да се поклати ногата ти; Оня, който те пази, няма да задреме. Ето, няма да задреме нито ще заспи. Оня, Който пази Израила. Господ ти е пазач“ (Псалм 121:1-5)

О, Господи, отвори очите ни. Нека чрез вяра ги вдигнем нагоре към Божия хълм. Към невидимите армии на Господа на Силите. Към любящия Баща, който никога не дреме. Към Него, Който може да ни предпази от падане. Един превод на Псалмите описва пазещата Божия сила по този начин: „Той ще те обгради с тръни, ще те предпази от злото.“ (Псалм 121:7)

Ние сме закриляни във всяка ситуация

Вярата на Давид в Божията опрощаваща, пазеща сила, го доведе до славно заключение. Това е може би едно от най-окуражителните прозрения в цялата Библия:

„Господ ще пази излизането ти и влизането ти. От сега и до века.“ (Псалм 121:8)

Излизането тук е синоним на провал и скръб. Блудният син беше закрилян по време на излизанията си и беше върнат във влизанията. Ние сме в постоянни излизания от Господ. Излизаме от волята Му, от присъствието Му, от любовта Му, от светостта Му. Излизаме в отчаяние, в страх и съмнения, в похот и сладострастие.

„Как – ще попитате – ме закриля Бог когато излизам от Него?“ Като непрекъснато ви напомня, че Той е близо. Духът ви държи под осъждане. Грешите, но не можете да му се насладите. Страдате поради това, плачете за освобождение от силата му. Дори докато грешите, вие чувате Божия глас да ви нашепва: „Това е грешно. Това не е онова, което наистина искаш. Това няма да те задоволи.“ А в най-слабите си моменти все още чувствате любовта и милостта Му, изливащи се в душата ви. Чувствате опрощението и благодатта Му. Любящият ви баща ви приветства обратно с отворени обятия, целува врата ви и ви води в святия си Дом.

Точно от толкова освободителна сила имаме нужда при влизанията си. Влизаме в славно място на мир и почивка. Греховете ни са забравени и срама ни си е отишъл. Виждаме други около нас да предават Бог, но ние сме високо в Духа, хвалещи името Му. Всичко изглежда чисто, сладко и свято. Точно това е времето, в което трябва да бъдем пазени и закриляни – от гордост! От това да съдим другите! От „по-свят от теб” отношение! От чувството, че си „пристигнал” в Бог. От това да се отегчим духовно. Излизаният кръчмар е по-близо до Бог отколкото влизания фарисей.

Точно в моите излизания Господ толкова чудесно е разкривал любящата Си благодат към мен. Той дойде при мен наскоро, когато се чувствах толкова смазан, толкова самотен, толкова грешен и недостоеен. Бях достигнал края на търпението и силите си. Чувствах, че бях предал Господ. Всичко, което можех да видя, както го видя и Давид, бяха лъжите и измамите в сърцето ми.

Взех Библията си и я отворих на един пасаж, говорещ за Божия съд и гняв срещу греха. Бързо затворих Библията, плаках като дете и извиках: „О, Господи – без гняв! Без съд! Не мога да понеса това сега! Знаем какво представлявам, но знам че ме обичаш. Моля те, Господи, изкарай цялата болка от мен с любовта Си.” Лежах там в продължение на час, оставяйки Го да ме обича, чувствайки благодатта и милостта Му. Той ме изцери!

Съгрешил ли си? Излязъл ли си от Него? Чувстваш ли се недостоеен, нечист, предопределен за гняв и присъда? Издигни очи към хълмовете – към любящия Господ на Силите. Той не е тук, за да те нарани или да изпрати гняв в живота ти. Дори сега Той закриля излизанията ти. Той те обича, закриля те със скъпоценната кръв на Христос, копнеещ за това да изтичаш в отворените Му обятия и да те целуне. Той иска само да те постави в небесни места и да празнува с теб.

При едно от излизанията на Давид, той чувстваше, че е отишъл толкова далеч, че беше загубен завинаги. „Скитах се като изгубена овца; потърси слугата Си, защото не забравих Твоите заповеди.” (Псалм 119:176). Той казваше: „Господи, ела при мен в греха и провала ми. Върни ме обратно. Пази ме да не се отклоня. Продължавай да ме търсиш!”

Не ме интересува колко ниско си паднал или колко изгубен може да си мислиш че си. Няма значение какво си направил; всичко, което трябва да направиш е да извикаш: „Господи, загубих се! Потърси ме! Ела за мен!” Той ще дойде.

В заключение – Думи на предупреждение към всички, които страдат

Когато страдате, не заплашвайте! Ето една поразителна истина свързана с Христовите страдания:

„Който бидейки охулван, хула не отвръщаше; като страдаше, не заплашваше” (1 Петрово 2:23)

Какво огромно изявление: „като страдаше, не заплашваше!” Той нито веднъж не се защити срещу онези, които се отнесоха зле с Него. Не наказва никого, никога не отмъсти на никого.

Колко различно от нас! Ние заплашваме когато страданието стане нетърпимо, защитаваме се, непрекъснато защитаваме правата и репутацията си и се отдръпваме от онези, които ни малтретират. Надяваме се, че Бог ще им го върне от наше име.

А най-лошото е, че заплашваме Бог. Това е много тънко нещо и повечето от нас не знаят какво правят. Когато молитвите ни не получават отговор, когато не идва помощ или освобождение, когато паднем в хватката на изкушението, когато проблемите и бедите ни ударят живота ни, когато изглежда, че Бог ни е оставил и се окажем самотни и изпитващи болка, ние се оттегляме от Бог. Спираме да се молим и да четем Библията. Все още обичаме Бог, но вече не сме ревностни. Започваме да се носим по течението. Вярата ни става тъпа и пасивна. Всички тези действия са заплахи срещу Господ.

Всеки път, когато спрем да търсим Бог с цялото си сърце, ние Го заплашваме. Това е тънък начин да кажем: „Господи, дадох най-доброто от себе си, а Ти ме предаде.”

Множество християни живеят в зашеметено състояние на ума. Те не са зли, не са се върнали към греха, не са бунтовни, просто са смазани от проблемите и изпитанията, които им се случват. Те ходят в някакъв вид физическа и духовна мъгла.

Бог има безкрайно търпение към тези от нас, които изпитваме болка. Той любящо чака, докато ние се завърнем към нежните Му грижи. Но това може да стане начин на живот – заплаха за Божията вяност – ако откажем да се събудим и да обновим вярата и надеждата си в Него. Някои толкова се разочароват, че се предават на похотта и страстите си. Те задоволяват желанията си, защото битката изглежда безнадеждна. Това е техният начин да кажат: „Какъв е смисъла? Опитвам се толкова много и не виждам да печеля победата. Призовавам Бог да ми помогне. Да ме освободи, но помощ никога не идва. Все още имам това нещо в мен, след всичките ми сълзи и молитви.”

Всичко в края на краищата ще се сведе до това: „Имам право да го върша, защото бях наранен много силно.” Това е заплаха към Бог, начин да си върнеш на Него за това, че не ти е отговорил на молитвата навреме.

Възлюбени, има надежда! Господа на силите е с нас! Той е нашия пазител. Той няма да остави децата Си да се подхлъзнат или да паднат. Ние сме в дланта на ръката Му.

Нека направим като Христос „предаваше делото Си на Този, Който съди справедливо“ (1 Петрово 2:23). Да „предадеш“ е да поставиш живота си изцяло в ръцете Му. Откажи се от борбата си, спри да се опитваш да постигнеш нещо със собствените си сили и предай опазването на тялото и душата ти на Господа на Силите!

Използван с разрешение на World Challenge, P. O. Box 260, Lindale, TX 75771, USA.

© 1984 World Challenge, Inc., PO Box 260, Lindale, Texas 75771

[The Lord Is Thy Keeper](#) / [Господ ти е пазач](#)